

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Pazin, Dršćevka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu pojedincu Ivanu Dujiću, u pravnoj stvari tužiteljice OPĆINE KRŠAN, Kršan, Blaškovići 12, OIB: 84077929159, zastupane po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Goran Veljović, Siniša Borštner, Denis Jelenković, Merima Ibrahimović, Andrej Stanić, Ivana Bilić Komparić, Milena Stojovska i Vladimir Veljović, odvjetnicima u Puli, Dobrilina 9, protiv tuženice REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 52634238587, zastupane po Županijskom državnom odvjetništvu u Puli, Kranjčevićeva 8, radi naknade štete, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 19. siječnja 2017. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i zastupnika po zakonu tuženice, na dan objave 20. veljače 2017.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 7.248.404,81 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 532.428,95 kuna teku od 30. rujna 2013. godine pa do isplate;
- 703.115,54 kuna teku od 31. listopada 2013. godine pa do isplate;
- 768.031,96 kuna teku od 30. studenog 2013. godine pa do isplate;
- 618.956,69 kuna teku od 31. prosinca 2013. godine pa do isplate;
- 699.623,01 kuna teku od 31. siječnja 2014. godine pa do isplate;
- 689.056,08 kuna teku od 28. veljače 2014. godine pa do isplate;
- 538.997,70 kuna teku od 31. ožujka 2014. godine pa do isplate;
- 667.116,50 kuna teku od 30. travnja 2014. godine pa do isplate;
- 669.373,90 kuna teku od 31. svibnja 2014. godine pa do isplate;
- 643.797,90 kuna teku od 30. lipnja 2014. godine pa do isplate;
- 717.906,64 kuna teku od 31. srpnja 2014. godine pa do isplate,

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena za razdoblje do 01.08.2015. godine, a od 01.08.2015. godine pa do isplate po kamati koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos ad 2.245.106,22 kune sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 723.868,34 kuna teku od 31. kolovoza 2014. godine pa do isplate;
- 667.411,61 kuna teku ad 30. rujna 2014. godine pa do isplate;

- 306.398,35 kuna teku od 31. listopada 2014. godine pa do isplate;
- 547.427,92 kuna teku od 30. studenog 2014. godine pa do isplate

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena za razdoblje do 01.08.2015. godine, a od 01.08.2015. godine pa do isplate po kamati koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

3. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 4.800.378,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 675.987,1 kuna teku od 31. prosinca 2014. godine pa do isplate;
- 675.588,3 kuna teku od 31. siječnja 2015. godine pa do isplate;
- 675.927,6 kuna teku od 28. veljače 2015. godine pa do isplate;
- 571.279 kuna teku od 31. ožujka 2015. godine pa do isplate;
- 685.465,7 kuna teku od 30. travnja 2015. godine pa do isplate;
- 679.588,6 kuna teku od 31. svibnja 2015. godine pa do isplate;
- 554.976 kuna teku od 30. lipnja 2015. godine pa do isplate;
- 131.252,7 kuna teku od 31. srpnja 2015. godine pa do isplate;
- 150.313,3 kuna teku od 31. kolovoza 2015. godine pa do isplate

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena za razdoblje do 01.08.2015. godine, a od 01.08.2015. godine pa do isplate po kamati koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

4. Nalaže se tuženiku da tužitelju podmiri nastali parnični trošak.“.

II. Nalaže se tužiteljici da tuženici u roku od osam dana naknadi trošak postupka u iznosu od 275.876,50 kuna, dok se u preostalom dijelu, za iznos od 56.396,00 kuna, odbija zahtjev tuženice za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Tužiteljica je 11. prosinca 2014. podnijela tužbu protiv tuženice u kojoj navodi da se tužitelj prije pokretanja ovog postupka, sukladno članku 186.a. Zakona o parničnom postupku, obratio nadležnom Županijskom državnom odvjetništvu u Puli-Pola sa zahtjevom za mirno rješenje spora, koji zahtjev je predan 25.07.2014. S obzirom da po proteku tromjesečnog roka Županijsko državno odvjetništvo nije odgovorilo na tužiteljev zahtjev za mirno rješenje spora, to je tužitelj ponovno uputio dopis nadležnom državnom odvjetništvu radi pokušaja mirnog rješenja spora, te mu u tu svrhu dodijelio daljnji rok od 30 dana. Međutim, i nakon proteka dodatno ostavljenog roka, nadležno Županijsko državno odvjetništvo nije na bilo koji način odgovorilo tužitelju. Slijedom navedenoga, iz ponašanja tuženika tužitelj zaključuje kako na strani tuženika ne postoji volja za mirnim i sporazumnim rješenjem spora, te je stoga primoran ustati ovom tužbom radi zaštite vlastitih prava i interesa, te je ostvarena procesna pretpostavka za podnošenje ove tužbe. Stvarna nadležnost za vođenje ovog postupka temelji se na članku 34.b. st.1. t.1. Zakona o parničnom postupku (u nastavku

ZPP). Mjesna nadležnost za vođenje ovog postupka temelji se na čl. 48. st. 3. ZPP-a, te čl. 4. st. 1. t. 3. Zakona o područjima i sjedištima sudova. Dana 02. ožujka 2013. na snagu je stupio Zakon o tržištu električne energije (Narodne novine br. 22/2013). Člankom 10. stavkom 6. Zakona o tržištu električne energije propisano je: „Za prostore na kojima su proizvodna postrojenja, elektroenergetski subjekti vlasnici tih postrojenja plaćaju naknadu jedinicama lokalne samouprave na čijem području se nalaze takva postrojenja. Vlada Republike Hrvatske odlukom propisuje visinu naknade za korištenje prostora, način njezine raspodjele te moguću namjenu takvih sredstava.". Nakon stupanja na snagu Zakona o tržištu električne energije, Vlada Republike Hrvatske na sjednici održanoj 26. lipnja 2013. donijela je Odluku u visini naknade postrojenja za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije (u daljnjem tekstu Odluka). Odluka je objavljena u Narodnim novinama broj 84/2013 i stupila je na snagu 11. srpnja 2013. Odluka se temelji na već citiranom čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije, te je istom propisana visina naknade za korištenje prostora i način njezine raspodjele. Pravno relevantna činjenica koja proizlazi iz Odluke je ta da je istom u Prilogu 1. utvrđena visina naknade i način raspodjele nakade po jedinicama lokalne samouprave, odnosno općinama i gradovima na čijem su području smještene elektrane. Tim prilogom je određeno kako glede termo elektrane Plomin 1 (u nastavku TE PLOMIN 1) koeficijent za obračun naknade lp/kWh (lipa po kilovat satu) iznosi 0,795, te da je TE PLOMIN 1 smještena na području tužitelja i Grada Labina, te se raspodjela naknade vrši u slijedećem omjeru 94,3 % tužitelju, a 5,7% Gradu Labinu. Također je određeno kako glede TE PLOMIN d.o.o. koeficijent za obračun naknade lp/kWh (lipa po kilovat satu) iznosi 0,795, te da je TE PLOMIN d.o.o. smještena na području tužitelja i Grada Labina, te se raspodjela nakade vrši u slijedećem omjeru 94,3 % tužitelju, a 5,7% Gradu Labinu. Dakle, temeljem navedene Odluke proizlazi kako tužitelju pripada 94,3 % naknade od TE PLOMIN 1 i 94,3% naknade od TE PLOMIN d.o.o. Za napomenuti je da takva raspodjela između tužitelja i tuženika postoji još od Odluke Vlade Republike Hrvatske o izmjeni odluke o visini nadoknade za prostore koje koriste objekti za proizvodnju električne energije donesenoj 13. rujna 2001., koja je objavljena u Narodnim novinama br. 80/2001, a koja je stupila na snagu 27. rujna 2001. Međutim, niti dva mjeseca od donošenja Odluke, Vlada Republike Hrvatske na sjednici od 01. kolovoza 2013. donosi izmjenu Odluke, a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 101/2013 i stupila na snagu 10. kolovoza 2013. Pravno relevantna činjenica u pogledu Izmjene Odluke, jest ta što je na štetu tužitelja izmijenjen omjer raspodjele naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije. Naime, od donošenja Izmjene Odluke, naknada vezano za TE PLOMIN 1 raspodjeljuje se u slijedećem omjeru: tužitelju 50%, Gradu Labinu 26%, Općini Raša 8%, Općini Pićan 8%, Općini Sveta Nedelja 8%. Na identičan način izmijenjen je omjer u vidu raspodjele naknade u pogledu TE PLOMIN d.o.o. Potrebno je napomenuti kako Izmjena Odluke ne sadrži nikakvo obrazloženje pa je apsolutno nejasno razlog, logika i pravna osnova temeljem kojega je izvršena takva nova raspodjela. Također notorno je kako od stupanja na snagu Odluke pa do donošenja izmjene Odluke nije došlo do bilo kakvog teritorijalnog preustroja, niti su se površine/granice tužitelja i ostalih jedinica lokalne samouprave na bilo kakav način mijenjale. Dakle, iz navedenog slijedi da je tužitelj od 27.09.2001. pa do 10.08.2013. (dakle gotovo 12 punih godina), računao na raspodjelu nakade u omjeru od 94,3% u svoju korist kako od TE PLOMIN 1, tako i od TE PLOMIN d.o.o. Termo elektrana Plomin nalazi se u naselju Plomin Luka. Navedena termoelektrana sastoji se od dva dijela i to termoelektrane Plomin 1 i Plomin 2. Vlasnik termoelektrane Plomin 1 je HEP proizvodnja d.o.o., dok je vlasnik termo elektrane Plomin 2 trgovačko društvo TE Plomin d.o.o.. Termo elektrana Plomin, odnosno njezini dijelovi Plomin 1 i Plomin 2 jesu objekti za proizvodnju električne energije u smislu Zakona o tržištu električne energije. Sukladno Zakonu o područjima županija, gradova i općina u Republici Hrvatskoj, naselja Plomin Luka u sastavu je Općine Kršan (tužitelja). Međutim,

termoelektrana Plomin nalazi se jednim manjim dijelom i na području Grada Labina, dok se pretežitim dijelom nalazi na području tužitelja. Bitno je napomenuti kako se termoelektrana Plomin niti jednim svojim dijelom ne nalazi na području sljedećih jedinica lokalne samouprave: Općine Raša, Općine Pićan i Općine Sveta Nedjelja. Godišnja proizvodnja električne energije TE Plomin 1 je: za 2009. godinu 716,1 GWh, za 2010. godinu 641 GWh, za 2011. godinu 786 GWh, za 2012. godinu 652 GWh, za 2013. godinu 736 GWh. Godišnja proizvodnja električne energije TE PLOMIN d.o.o. je: za 2009. godinu 796,5 GWh, za 2010. godinu 1.511 GWh, za 2011. godinu 1.545 GWh, za 2012. godinu 1.372 GWh, za 2013. godinu 1.448,1 GWh. Temeljem navedenih podataka, tužitelju je s osnova naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije obračunavano: Glede TE Plomin 1, za 2009. godinu 2.878.163,34 kuna, za 2010. godinu 2.576.899,12 kuna, za 2011. godinu 3.157.603,38 kuna, za 2012. godinu 2.621.386,56 kuna, za 2013. godinu 3.200.584,40 kuna. Glede TE PLOMIN d.o.o.: za 2009. godinu 6.071.282,23 kuna, za 2010. godinu 8.648.181,35 kuna, za 2011. godinu 9.367.243,01 kuna, za 2012. godinu 8.135.514,30 kuna, za 2013. godinu 9.418.534,99 kuna. Člankom II. Odluke propisano je kako su energetske subjekti obvezni platiti naknadu (za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije) do kraja tekućeg mjeseca, za električnu energiju proizvedenu u elektrani u prethodnom mjesecu. Obzirom da je Izmjena Odluke stupila na snagu 10. kolovoza 2013., to je tužitelju za mjesec kolovoz dijelom obračunata naknada sukladno Odluci, dok je dijelom sukladno Izmjeni Odluke. U kolovozu 2013. TE Plomin 1 proizvela je 76.363.232 kWh, dok je TE PLOMIN d.o.o. proizvela 127.873.812 kWh. Iz navedenoga proizlazi kako obračun naknade za TE Plomin 1 iznosi 607.087,70 kuna dok za TE PLOMIN d.o.o. iznosi 1.016.596,80 kuna. Međutim, s obzirom na stupanje na snagu Izmjene Odluke, izvršen je obračun za razdoblje od 01.-09. kolovoza po stopi od 94,3%, dok je u razdoblju od 10.-31. kolovoza izvršen obračun po stopi od 50%. Na taj način je tužitelju obračunato za TE Plomin 1 ukupno 382.424,08 kuna, umjesto pripadajućih 572.483,70 kuna, a za TE PLOMIN d.o.o. ukupno 616.281,45 kuna, umjesto pripadajućih 958.650,78 kuna. Nadalje, od stupanja na snagu Izmjene Odluke, donosno od 10. kolovoza pa nadalje: TE Plomin 1 proizvela je slijedeće količine električne energije: u kolovozu 2013. 76.363.232,00 kWh, u rujnu 2013. 66.187.011,00 kWh, u listopadu 2013. 79.304.643,00 kWh, u studenome 2013. 61.705.941,00 kWh, u prosincu 2013. 74.431.731,00 kWh, u siječnju 2014. 67.019.854,00 kWh, u veljači 2014. 53.631.017,00 kWh, u ožujku 2014. 57.457.323,00 kWh, u travnju 2014. 61.154.181,00 kWh, u svibnju 2014. 72.476.558,00 kWh, u lipnju 2014. 73.369.450,00 kWh, u srpnju 2014. 69.355.440,00 kWh, u kolovozu 2014. 68.923.228,00 kWh, u rujnu 2014. 0,00 kWh, u listopadu 2014. 20.691.605,00 kWh, ukupno 902.071.214,00 kWh. TE PLOMIN d.o.o. proizvela je slijedeće količine električne energije: u kolovozu 2013. 127.873.812,00 kWh, u rujnu 2013. 133.456.796,00 kWh, u listopadu 2013. 138.771.644,00 kWh, u studenome 2013. 114.041.664,00 kWh, u prosincu 2013. 124.220.404,00 kWh, u siječnju 2014. 128.631.888,00 kWh, u veljači 2014. 99.412.896,00 kWh, u ožujku 2014. 131.964.844,00 kWh, u travnju 2014. 128.908.956,00 kWh, u svibnju 2014. 110.324.501 kWh, u lipnju 2014. 130.474.168 kWh, u srpnju 2014. 136.209.348,00 kWh, u kolovozu 2014. 120.582.748,00 kWh, u rujnu 2014. 86.999.264,00 kWh, u listopadu 2014. 134.745.996,00 kWh, ukupno 1.846.618.929,00 kWh. Dakle, kada se navedena ukupna proizvodnja kWh za TE Plomin 1 i TE PLOMIN d.o.o. pomnoži s koeficijentom (koji je isti u Odluci i Izmjeni Odluke), tada se dobije:

A) glede TE Plomin 1 ukupni iznos od 7.171.466,16 kuna.

Od navedenog iznosa 94,3% (postotak sukladno Odluci) iznosi 6.762.692,59 kuna. Nakon stupanja na snagu Izmjene Odluke, podnositelj je ostvario ukupno od Plomin 1 prihode u iznosu 3.664.613,34 kune.

B) glede TE PLOMIN d.o.o. ukupni iznos od 14.680.620,48 kuna.

Od navedenog iznosa 94,3% (postotak sukladno Odluci) iznosi 13.843.825,11 kuna. Nakon stupanja na snagu Izmjene Odluke, podnositelj je ostvario ukupno od TE PLOMIN d.o.o. prihode u iznosu 7.448.393,33 kune.

Razlika u naknadi koja bi tužitelju pripala s osnove naknade sukladno Odluci i Izmjeni Odluke za razdoblje od kolovoza 2013. godine do dana podnošenja ove tužbe za:

- TE Plomin 1 iznosi 3.098.079,25 kuna
- TE PLOMIN d.o.o. iznosi 6.395.431,78 kuna.

Slijedom navedenoga, vidljivo je da donošenjem Izmjena Odluke, tužitelj trpi štetu u sveukupnom iznosu od 9.493.511,03 kuna, odnosno da mu je sveukupno isplaćeno manje s obzirom na iznos koji bi mu pripao po zakonitoj Odluci i to za: kolovoz 2013.: 532.428,95 kuna, rujan 2013.: 703.115,54 kuna, listopad 2013.: 768.031,96 kuna, studeni 2013.: 618.956,69 kuna, prosinac 2013.: 699.623,01 kuna, siječanj 2014.: 689.056,08 kuna, veljaču 2014.: 538.997,70 kuna, ožujka 2014.: 667.116,50 kuna, travanj 2014.: 669.373,90 kuna, svibanj 2014.: 643.797,90 kuna, lipanj 2014.: 717.906,64 kuna, srpanj 2014.: 723.868,34 kune, kolovoz 2014.: 667.411,61 kune, rujan 2014.: 306.398,35 kune, listopad 2014.: 547.427,92 kune

Člankom 5. Ustava propisano je: "U Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi s Ustavom i sa zakonom". Člankom 107. Ustava popisano je: "Vlada Republike Hrvatske obavlja izvršnu vlast u skladu s Ustavom i zakonom.". Člankom 1. Zakona o Vladi Republike Hrvatske propisano je: „Vlada Republike Hrvatske obavlja izvršnu vlast u skladu s Ustavom i zakonom. U obavljanju izvršne vlasti Vlada određuje, usmjerava i usklađuje provedbu politika i programa te u tu svrhu predlaže i donosi strategije, daje smjernice, donosi akte te poduzima druge mjere potrebne za uređenje odnosa područja svoje nadležnosti.". Člankom 1045. Zakona o obveznim odnosima propisano je: „Tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje.". Člankom 1046. Zakona o obveznim odnosima propisano je: „Šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta)". Odgovornost za štetu ujedno pretpostavlja da su kumulativno ispunjeni i slijedeći uvjeti: radnja, protupravnost radnje, šteta na strani oštećenika, uzročna veza između radnje i štete. Sukladno članku II. Odluke, obveza energetskog subjekta na plaćanje naknade (za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije) dospijeva krajem tekućeg mjeseca, za električnu energiju proizvedenu u elektrani u prethodnom mjesecu. Vlada Republike Hrvatske, kao izvršna vlast donijela je Izmjenu Odluke koja nije u skladu s Zakonom, konkretno nije u skladu sa člankom 10. stavkom 6. Zakona o tržištu električne energije. Zbog navedene protupravne Izmjene Odluke tužitelj trpi štetu u vidu manjeg iznosa uplaćene naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije i to za: kolovoz 2013.: 532.428,95 kuna manje, rujan 2013.: 703.115,54 kuna manje, listopad 2013.: 768.031,96 kuna manje, studeni 2013.: 618.956,69 kuna manje, prosinac 2013.: 699.623,01 kuna manje, siječanj 2014.: 689.056,08 kuna manje, veljaču 2014.: 538.997,70 kuna manje, ožujak 2014.: 667.116,50 kuna manje, travanj 2014.: 669.373,90 kuna manje, svibanj 2014.: 643.797,90.kuna manje, lipanj 2014.: 717.906,64 kuna manje, srpanj 2014.: 723.868,34 kune manje, kolovoz 2014.: 667.411,61 kune manje, rujan 2014.: 306.398,35 kune manje, listopad 2014.: 547.427,92 kune manje. Tužitelj napominje kako se Zahtjevom za mirno rješenje spora obratio nadležnom državnom odvjetništvu za naknadu štete koja mu je prouzročena zaključno s lipnjem 2014. godine, a koja je tada iznosila ukupno 7.248.404,81 kunu, uvećano za pripadajuće zakonske zatezne kamate. Međutim, tužitelj je već u samom Zahtjevu za mirno rješenje spora napomenuo, da s obzirom na nezakonito postupanje tuženika, tužitelj svaki mjesec trpi daljnju štetu u vidu manje isplaćene naknade sukladno čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije, te da će u eventualnoj tužbi tužitelj

zatražiti i veći iznos od onog naznačenog u Zahtjevu za mirno rješenje spora i to sukladno šteti koji tužitelj trpi do trenutka otklanjanja štetne radnje. Stoga tužitelj ovom tužbom obuhvaća i štetu koja mu je prouzročena od mjeseca srpnja do mjeseca listopada u sveukupnom iznosu od 2.245.106,22 kune. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže da sud, kao stvarno i mjesno nadležni donese slijedeću presudu:

„1. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 7.248.404,81 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 532.428,95 kuna teku od 30.rujna 2013. godine pa do isplate;
- 703.115,54 kuna teku od 31.listopada 2013. godine pa do isplate;
- 768.031,96 kuna teku od 30. studenog 2013. godine pa do isplate;
- 618.956,69 kuna teku od 31 prosinca 2013. godine pa do isplate;
- 699.623,01 kuna teku od 31. siječnja 2014. godine pa do isplate;
- 689.056,08 kuna teku od 28. veljače 2014. godine pa do isplate;
- 538.997,70 kuna teku od 31. ožujka 2014. godine pa do isplate;
- 667.116,50 kuna teku ad 30.travnja 2014. godine pa do isplate;
- 669.373,90 kuna teku od 31.svibnja 2014. godine pa do isplate;
- 643.797,90 kuna teku od 30.1ipnja 2014. godine pa do isplate;
- 717.906,64 kuna teku od 31. srpnja 2014. godine pa do isplate,

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 2.245.106,22 kune sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 723.868,34 kuna teku od 31. kolovoza 2014. godine pa do isplate;
- 667.411,61 kuna teku od 30.rujna 2014. godine pa do isplate;
- 306.398,35 kuna teku od 31.1istopada 2014. godine pa do isplate;
- 547.427,92 kuna teku od 30. studenog 2014. godine pa do isplate,

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena.“.

U odgovoru na tužbu tuženica je navela da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, kako po osnovi tako i po visini. Pretpostavke ili opća načela za naknadu štete su: subjekti obveznog odnosa odgovornosti za štetu, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza i protupravnost. Iz navoda tužbe nije razvidno, a niti su predloženi dokazi za utvrđivanje ovih pretpostavki. Tako iz tužbe nije jasno o kojoj je to štetnoj radnji riječ i tko je počinio tu štetnu radnju. Isto tako iz tužbe nije jasno o kakvom se radi obveznom odnosu iz kojeg bi eventualno proizašla odgovornost Republike Hrvatske za štetu. Niti iz jednog navoda tužbe nije razvidno da je odluka Vlade Republike Hrvatske protupravna, jer je ista donijeta na temelju čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije (NN 22/13). Navedena Odluka o izmjeni odluke o visini naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije (NN 101/13), je donijeta na temelju navedene odredbe zakona i u zakonito provedenom postupku. Ukoliko tužitelj drži da je Odluka Vlade Republike Hrvatske protivna Ustavu ili Zakonu, ovlašten je Ustavnom sudu Republike Hrvatske podnijeti zahtjev za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o izmjeni Odluke o visini nadoknade za prostore koje koriste objekti za proizvodnju električne energije. Nadalje, s obzirom da je tužitelju nejasan razlog, logika i pravna osnova temeljem kojeg je Vlada Republike Hrvatske Odlukom o izmjeni odluke o visini naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije (NN 101/13), izvršila raspodjelu visine naknade za korištenje prostora na kojem su smještena proizvodna

postrojenja, tužitelju protiv takve Odluke stoji i na raspolaganju mogućnost pokretanja upravnog spora pred nadležnim sudom. Slijedom izloženog, predlaže da sud u cijelosti odbije tužbu i tužbeni uz naknadu parničnog troška.

U podnesku dostavljenom na pripremnom ročištu 13. listopada 2016. tužiteljica je navela da je tuženik počinio štetu tužitelju iz razloga što donosi protupravne akte (štetna radnja). Protupravni akt tuženika je Odluka Vlade Republike Hrvatske sa sjednice od 01. kolovoza 2013. (u tužbi navedena kao Izmjena Odluke), a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 101/2013 i stupila na snagu 10. kolovoza 2013. Daljnji protupravni akt tuženika je daljnja Odluka Vlade Republike Hrvatske o izmjeni odluke o visini naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije, a koja je donesena na sjednici Vlade od 24. lipnja 2015. i objavljena u Narodnim novinama broj 72/2015 (u daljnjem tekstu: Druga Izmjena Odluke). Protupravnost štetne radnje očituje se u činjenici što Izmjena Odluka i Druga Izmjena Odluke doneseni u suprotnosti sa jasnom i nedvojbenom odredbom Zakon o tržištu električne energije (Narodne novine br. 22/2013), koji člankom 10. stavkom 6. propisuje: „Za prostore na kojima su proizvodna postrojenja, elektroenergetski subjekti vlasnici tih postrojenja plaćaju naknadu jedinicama lokalne samouprave na čijem području se nalaze takva postrojenja. Vlada Republike Hrvatske odlukom propisuje visinu naknade za korištenje prostora, način njezine raspodjele te moguću namjenu takvih sredstava.". Protupravnost tuženika u donošenju Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke jest u tome što tuženik ne zna provoditi zakone koje sam donosi. Protupravnost tuženika je u tome što isti postupa protivno Zakonu o tržištu električne energije, kada donosi Izmjenu Odluke i Drugu Izmjenu Odluke. Protupravnost tuženika je u tome što je u donošenju Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke postupio protivno članku 5. Ustava Republike Hrvatske ("U Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi i s Ustavom i sa zakonom"), članku 107. Ustava Republike Hrvatske ("Vlada Republike Hrvatske obavlja izvršnu vlast u skladu s Ustavom i zakonom") i članku 1. Zakona o Vladi Republike Hrvatske propisano je: („Vlada Republike Hrvatske obavlja izvršnu vlast u skladu s Ustavom i zakonom. U obavljanju izvršne vlasti Vlada određuje, usmjerava i usklađuje provedbu politika i programa te u tu svrhu predlaže i donosi strategije, daje smjernice, donosi akte te poduzima druge mjere potrebne za uređenje odnosa iz područja svoje nadležnosti"). Donošenjem Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke, tuženik je postupio protivno svim navedenim odredbama. Izmjena Odluke i Druga Izmjena Odluke su protupravni jer protupravno umanjuju omjer raspodjele naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije. Termo elektrana Plomin 1 i Termo elektrana Plomin 2 nalaze se u naselju Plomin Luka. Navedeno je nesporno i vidljivo putem Google Earth te se može utvrditi očevidom na licu mjesta. Naselje Plomin Luka nalazi se u cijelosti na području Općine Kršan. To je nesporno i propisano Zakonom o područjima županija, gradova i općina u Republici Hrvatskoj. S obzirom da se termo elektrana Plomin (odnosno njezini sastavni dijelovi TE Plomin 1 i TE Plomin 2) nalaze na području tuženika (Općine Kršan), to bi sukladno Zakonu o tržištu električne energije naknada za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije imali pripasti tuženiku (jedinica lokalne samouprave na čijem području se nalaze takva postrojenja, sukladno čl.10. st. 6. navedenog Zakona). Tako je i bilo sve do donošenja Izmjene Odluke te je opisano u tužbi. Tako više nije od donošenja Izmjene Odluke. Izmjenom Odluke i Drugom Izmjenom Odluke, tužitelj je, protivno Ustavu i gore navedenim zakonskim odredbama izmijenio omjer raspodjela naknada za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije na područje jedinica lokalne samouprave na kojima nije locirana Termo elektrana Plomin. Izmjenom Odluke, naknada vezana za TE PLOMIN 1 raspodjeljuje se u slijedećem omjeru: tužitelju 50%, Gradu Labinu 26%, Općini Raša 8%,

Općini Pićan 8%, Općini Sveta Nedjelja 8%. Na identičan način izmijenjen je omjer u vidu raspodjele naknade u pogledu TE PLOMIN d.o.o. Drugom Izmjenom Odluke naknada vezana za TE PLOMIN 1 raspodjeljuje se u slijedećem omjeru: tužitelju 64%, Gradu Labinu 18%, Općini Raša 6%, Općini Pićan 6%, Općini Sveta Nedjelja 6%. Na identičan način izmijenjen je omjer u vidu raspodjele naknade u pogledu TE PLOMIN d.o.o. Tuženik je svojim protupravnim radnjama, odnosno donošenjem Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke, čiji sadržaj: a) jasno i nedvojbeno umanjuje omjer raspodjele naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije na štetu tužitelja, b) jasno i nedvojbeno glede tužitelja u suprotnosti sa Zakonom o tržištu električne energije, te Ustavom Republike Hrvatske i Zakonu o Vladi Republike Hrvatske izravno (uzročno-posljedično) nanio štetu tužitelju, obzirom TE PLOMIN 1 i TE PLOMIN d.o.o. (kao proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije) postupajući po nezakonitim i protupravnim odredbama Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke isplaćuju znatno manju naknadu tužitelju od one koje bi mu pripala temeljem same zakonske odredbe iz čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije. Što se tiče navoda tuženika da je tužitelj mogao podnijeti zahtjev za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Izmjene odluke, isti je pravno irelevantan. Tužitelju su bile na raspolaganju određene pravne opcije radi zaštite svojih prava i interesa. Jedna od opcija je tužba za naknadu štete. Tužitelj se odlučio za ovu opciju. Ova opcija (prava zaštita tužitelja) je opravdana i osnovana. Tuženik je taj koji očigledno ne zna donesti provedbeni akt koji bi bio u skladu sa zakonom. Provedbeni akt koji nije u skladu sa zakonom (Izmjena Odluke i Druga Izmjena Odluke) nanose štetu tuženiku. Tuženik dobiva znatno nižu naknadu temeljem nezakonite Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke nego bi li je dobivao temeljem same odredbe čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije. Tuženik je taj koji je obavezan nadoknaditi štetu tužitelju uslijed nepoštivanja zakonskih odredbi. Tužitelj nadalje napominje kako je odredbom čl. 35 Ustavnog zakona o Ustavnom sudu propisano da: "Ako sud u postupku utvrdi da zakon koji bi trebao primijeniti, odnosno pojedina njegova odredba nisu suglasni s Ustavom, zastat će s postupkom i podnijeti Ustavnom sudu zahtjev za ocjenu suglasnosti zakona, odnosno pojedine njegove odredbe s Ustavom. Ako sud u postupku utvrdi da drugi propis koji bi trebao primijeniti, odnosno pojedina njegova odredba nisu suglasni s Ustavom i zakonom, na konkretan slučaj će neposredno primijeniti zakon, a Ustavnom sudu će podnijeti zahtjev za ocjenu suglasnosti spornog propisa, odnosno pojedine njegove odredbe s Ustavom i zakonom.". Slijedom navedenoga, jasno je razvidno kako su navodi tuženika iz odgovora na tužbu neosnovani irelevantni. Tužitelj je već u tužbi utvrdio da, zbog nezakonitog ponašanja tuženika, svaki mjesec trpi daljnju štetu u vidu manje isplaćene naknade sukladno čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije, te je navedeno iznijeto i u Zahtjevu za mirno rješenje spora. Tužitelj je utužio razdoblje do listopada 2014. godine. Nakon utuženog razdoblja, stanje protupravnosti koje održava tuženik se nastavilo. Tuženik je stanje protupravnosti nešto popravio donošenjem Izmjene Odluke (Odluka Vlade Republike Hrvatske o izmjeni odluke o visini naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije, a koja je donesena na sjednici Vlade od 24. lipnja 2015. godine i objavljena u Narodnim novinama broj 72/2015), s obzirom da je istom naknada vezana za TE PLOMIN 1 raspodijeljena u slijedećem omjeru: tužitelju 64%, Gradu Labinu 18%, Općini Raga 6%, Općini Pićan 6%, Općini Sveta Nedjelja 6%. Na identičan način izmijenjen je omjer u vidu raspodjele naknade u pogledu TE PLOMIN d.o.o. Međutim, navedeno je daleko od omjera naknade koji bi sukladno Zakonu o tržištu električne energije imao pripasti tužitelju, a koji iznosi 94,3%, a kako je sve navedeno u samoj tužbi. Od posljednjeg dana utuženog razdoblja (listopada 2014.) tužitelj je pretrpio daljnju štetu uzročno-posljedično izazvanu nezakonitim provedbenim aktima (Izmjenom Odluke i Drugom Izmjenom Odluke) od strane tuženika i to u ukupnom iznosu od 4.800.378,00 kuna odnosno 1.860.195,68 kuna glede TE Plomin 1 i 2.940.182,57 kuna glede TE Plomin 2 i to kako slijedi

u nastavku: u studenom 2014. ukupno 675.987,1 kuna, u prosincu 2014. ukupno 675.588,3 kuna, u siječnju 2015 ukupno 675.927,6 kuna, u veljači 2015 ukupno 571.279 kuna, u ožujku 2015 ukupno 685.465,7 kuna, u travnju 2015 ukupno 679.588,6 kuna, u svibnju 2015 ukupno 554.976 kuna, u lipnju 2015 ukupno 131.252,7 kuna, u srpnju 2015 ukupno 150.313,3 kuna. Sukladno članku II. Odluke, obveza energetskog subjekta na plaćanje naknade (za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije) dospijeva krajem tekućeg mjeseca, za električnu energiju proizvedenu u elektrani u prethodnom mjesecu. Vlada Republike Hrvatske, kao izvršna vlast donijela je Izmjenu Odluke i Drugu Izmjenu Odluke koje nisu u skladu s Zakonom, konkretno nije u skladu sa čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije. Zbog navedene protupravne Izmjene Odluke i Druge Izmjene odluke tužitelj trpi štetu u vidu manjeg iznosa uplaćene naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije i to za: kolovoz 2013.: 532.428,95 kuna manje, rujan 2013.: 703.115,54 kuna manje, listopad 2013.: 768.031,96 kuna manje, studeni 2013.: 618.956,69 kuna manje, prosinac 2013.: 699.623,01 kuna manje, siječanj 2014.: 689.056,08 kuna manje, veljača 2014.: 538.997,70 kuna manje, ožujak 2014.: 667.116,50 kuna manje, travanj 2014.: 669.373,90 kuna manje, svibanj 2014.: 643.797,90 kuna manje, lipanj 2014.: 717.906,64 kuna manje, srpanj 2014.: 723.868,34 kune manje, kolovoz 2014.: 667.411,61 kune manje, rujan 2014.: 306.398,35 kune manje, listopad 2014.: 547.427,92 kune manje, studeni 2014. 675.987,1 kune manje, prosinac 2014 675.588,3 kune manje, siječanj 2015 675.927,6 kune manje, veljača 2015. 571.279 kune manje, ožujak 2015. 685.465,7 kune manje, travanj 2015. 679.588,6 kune manje, svibanj 2015. 554.976 kune manje, lipanj 2015. 131.252,7 kune manje, srpanj 2015. 150.313,3 kune manje. Tužitelj napominje kako se Zahtjevom za mirno rješenje spora obratio nadležnom državnom odvjetništvu za naknadu štete koja mu je prouzročena zaključno s lipnjem 2014. godine, a koja je tada iznosila ukupno 7.248.404,81 kunu, uvećano za pripadajuće zakonske zatezne kamate. Međutim, tužitelj je već u samom Zahtjevu za mirno rješenje spora napomenuo, da obzirom na nezakonito postupanje tuženika, tužitelj svaki mjesec trpi daljnju štetu u vidu manje isplaćene naknade sukladno čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije, te da će u eventualnoj tužbi tužitelj zatražiti i veći iznos od onog naznačenog u Zahtjevu za mirno rješenje spora i to sukladno šteti koji tužitelj trpi do trenutka otklanjanja štetne radnje. Stoga tužitelj ovom podneskom obuhvaća i štetu koja mu je prouzročena od mjeseca studenog 2014. do mjeseca srpnja 2015. godine u sveukupnom iznosu od 4.800.378,00 kuna. Tužitelj još jednom napominje kako su na ispunjene sve pretpostavke za odgovornost tuženika za štetu i to: I) radnja = donošenje Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke, II) protupravnost radnje = Izmjena Odluke i Druga Izmjena Odluke glede tužitelja, odnosno TE Plomin su u suprotnosti sa čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije, III) šteta na strani tužitelja (oštećenika) = iznos naknada koji isti dobiva temeljem nezakonite/protupravne Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke te iznosa kojeg bi isti dobivao po Odluci od 11.srpnja 2013. godine (NN 84/2013), IV) uzročna veza između radnje i štete = da nema Izmjene Odluke i Druge Izmjene Odluke, tužitelj bi dobivao naknadu po Odluci od 11.srpnja 2013. godine (NN 84/2013) i to u omjeru od 94,3%. Dakle uzročno-posljedična veza između štetne radnje štete je evidentna. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže da sud donese slijedeću presudu:

„1. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 7.248.404,81 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 532.428,95 kuna teku od 30.rujna 2013. godine pa do isplate;
- 703.115,54 kuna teku od 31. listopada 2013. godine pa do isplate;
- 768.031,96 kuna teku od 30. studenog 2013. godine pa do isplate;
- 618.956,69 kuna teku od 31 prosinca 2013. godine pa do isplate;
- 699.623,01 kuna teku od 31. siječnja 2014. godine pa do isplate;
- 689.056,08 kuna teku od 28. veljače 2014. godine pa do isplate;

- 538.997,70 kuna teku od 31. ožujka 2014. godine pa do isplate;
- 667.116,50 kuna teku od 30. travnja 2014. godine pa do isplate;
- 669.373,90 kuna teku od 31. svibnja 2014. godine pa do isplate;
- 643.797,90 kuna teku od 30. lipnja 2014. godine pa do isplate;
- 717.906,64 kuna teku od 31. srpnja 2014. godine pa do isplate,

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena za razdoblje do 01.08.2015. godine, a od 01.08.2015. godine pa do isplate po kamati koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos ad 2.245.106,22 kune sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 723.868,34 kuna teku od 31. kolovoza 2014. godine pa do isplate;
- 667.411,61 kuna teku ad 30. rujna 2014. godine pa do isplate;
- 306.398,35 kuna teku od 31. listopada 2014. godine pa do isplate;
- 547.427,92 kuna teku od 30. studenog 2014. godine pa do isplate

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena za razdoblje do 01.08.2015. godine, a od 01.08.2015. godine pa do isplate po kamati koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

3. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 4.800.378,00 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje na iznos od:

- 675.987,1 kuna teku od 31. prosinca 2014. godine pa do isplate;
- 675.588,3 kuna teku od 31. siječnja 2015. godine pa do isplate;
- 675.927,6 kuna teku od 28. veljače 2015. godine pa do isplate;
- 571.279 kuna teku od 31. ožujka 2015. godine pa do isplate;
- 685.465,7 kuna teku od 30. travnja 2015. godine pa do isplate;
- 679.588,6 kuna teku od 31. svibnja 2015. godine pa do isplate;
- 554.976 kuna teku od 30. lipnja 2015. godine pa do isplate;
- 131.252,7 kuna teku od 31. srpnja 2015. godine pa do isplate;
- 150.313,3 kuna teku od 31. kolovoza 2015. godine pa do isplate

sve po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. Zakona o obveznim odnosima uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena za razdoblje do 01.08.2015. godine, a od 01.08.2015. godine pa do isplate po kamati koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

4. Nalaže se tuženiku da tužitelju podmiri nastali parnični trošak.“.

U podnesku od 18. listopada 2016. tuženica se usprotivila preinaci tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva, iz razloga koji su navedeni u odgovoru na tužbu.

Na pripremnom ročištu održanom 19. siječnja 2017. tuženica je navela da u konkretnom slučaju nisu ispunjene osnovne pretpostavke za naknadu štete. Tužitelj tvrdi da su odluke o izmjenama odluke o visini naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije, a koja su objavljena u NN 101/2013 i NN 72/2015 protupravne iz razloga jer umanjuju omjer raspodjele naknade te da isplatama naknade isplaćuje se znatno manja naknada tužitelju od one koja i mu pripala temeljem same zakonske odredbe čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije (str. 3 podneska tužitelja od 12. listopada 2016.). Upravo suprotno čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije određuje da vlada Republike Hrvatske odlukom propisuje visinu naknade za korištenje prostora, način njezine raspodjele te moguću namjenu takvih sredstava. Sukladno odredbi čl. 78. Zakona o tržištu električne energije vlada je donijela propise iz čl. 10. st. 6. citiranog zakona te donijela tužitelju sporne odluke kojima je utvrdila naknadu. Te odluke predstavljaju akte raspolaganja izvršne vlasti odnosno Vlade RH. Takvo postupanje nije protupravno, dapače, postupalo se isključivo sukladno odredbi čl. 10. st. 6. zakona o tržištu električne energije. Tužitelj do danas nije sporne odluke osporavao pred Ustavnim sudom a za što je imao temelj sukladno odredbi čl. 38. Ustavnog zakona o ustavnom sudu. Tužitelj nije iskoristio niti bilo kakav put sudske zaštite pred Upravnim sudom jer nije osporavao način obračuna i isplata predmetne naknade. Ukoliko sud ne uzme u obzir ovaj pravni stav podredno ističemo i prigovor zastare za sve naknade koje se odnose na razdoblje prije 25. srpnja 2013. (jer je 25. srpnja 2014. podnesen zahtjev za mirno rješenje spora ŽDO Pula) a iz razloga jer se radi o naknadama koje se obračunavaju za svaki mjesec. Slijedom navedenog a s obzirom da nije ispunjena niti jedna zakonska pretpostavka za naknadu štete tuženice predlažemo odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti uz naknadu parničnog troška tuženici.

Tužiteljica je odgovorila da su ispunjene sve pretpostavke za odgovornost za štetu. Suprotno tvrdnji tužiteljice osporene odluke jesu protupravne jer su suprotne Zakonu o tržištu električne energije i to iz razloga jer su raspodijelile naknadu i drugim jedinicama lokalne samouprave na kojima se ne nalazi T.E. Plomin odnosno na štetu tužitelja je raspodijeljena naknada i Općini Raša, Općini Pićan i Općini Sveta Nedjelja. Svako postupanje protivno zakonu je protupravno, te se može smatrati kao zakon. Svaka protupravna radnja koja nanosi štetu određenom drugom subjektu podliježe općim odredbama naknade štete. Pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti određenog podzakonskog akta sustavom i zakonom ne isključuje odgovornost donositelja spornog akta za štetu koja je nastupila određenom subjektu, konkretno tužitelju. Povrh svega navedenoga, tužitelj napominje da je temeljem Zakona o tržištu električne energije i prvobitne odluke Vlade od 2001. godine tužitelj imao legitimna očekivanja na isplatu naknade u omjeru od 94,3 % a koja legitimna očekivanja su narušena spornim izmjenama odluke. Vezano uz prigovor zastare, tužitelj napominje da se ovdje radi o tražbini s osnova naknade štete prema Republici Hrvatskoj a ne o tražbini s osnova periodičnih potraživanja naknade odnosno o potraživanju prema društvu HEP d.o.o. i T.E. Plomin d.o.o. koji su vlasnici predmetnih postrojenja.

Tuženica je istakla da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni odredbi čl. 37. Ustavnog zakona o ustavnom sudu tj. da ako sud u postupku utvrdi da drugi propis koji bi trebao primijeniti nije u suglasju s zakonom, da na konkretni slučaj treba neposredno primijeniti zakon (u ovom slučaju Zakon o tržištu električne energije), a ne sporne odluke Vlade RH da će između ostalog i podnijeti zahtjev Ustavnom sudu za ocjenu suglasnosti spornih odluka sa odredbom čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije. Ukoliko tužitelj drži da su sporne odluke protupravne odnosno da nisu u suglasnosti sa Zakonom o tržištu električne energije, isti je trebao sukladno čl. 38. Ustavnog zakona o ustavnom sudu predložiti pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti spornih odluka Vlade sa Zakonom o tržištu električne energije. S obzirom da tužitelj ni do današnjeg dana nije pokrenuo postupak pred Ustavnim sudom, nema mjesta ni prekidu ovog parničnog postupka.

Tužiteljica je napomenula da ukoliko sud smatra da nema mjesta primjeni čl. 37. Ustavnog zakona o ustavnom sudu da onda to implicira da su sporne odluke akt izvršne vlasti odnosno raspolaganja Vlade, a svako raspolaganje mora bit u skladu s ustavom i zakonom što ovdje nije slučaj, uslijed kakvog nezakonitog odnosno protupravnog postupanja je nastupila šteta tužitelja.

Proveden je dokazni postupak u kojem je izvršen uvid u dokumentaciju u spisu i to u zahtjev za mirno rješenje spora i podnesak na listovima 7-11, odluke Vlade RH na listovima 12-19, obračune naknade na listovima 20-22, ispis sa Internet stranica na listu 23, preslike obračuna naknada na listovima 24-31, odluku Vlade RH na listovima 56-59, obračun naknade na listovima 60-61, snimka na listu 63, ispis sa Internet stranice na listu 64 spisa.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U podnesku dostavljenom na pripremnom ročištu 13. listopada 2016. tužiteljica je povećala tužbeni zahtjev za iznos od 4.800.378,00 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Tuženica se u podnesku od 18. listopada 2016. toj preinaci tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva usprotivila. Unatoč protivljenju tuženice sud je temeljem čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) dopustio preinaku tužbe (povećanje tužbenog zahtjeva) koju je tužiteljica izvršila podneskom dostavljenim na pripremnom ročištu od 13. listopada 2016., iz razloga što je ocijenio da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Naime, takvom se preinakom ostvaruje krajnji cilj raspravljanja spornog odnosa među strankama, kako bi se otklonila mogućnost i potreba pokretanja nove parnice, a što je u skladu s načelom ekonomičnosti parničnog postupka.

Odredbom čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije (Narodne novine br. 22/13) propisano je: „Za prostore na kojima su proizvodna postrojenja, elektroenergetski subjekti vlasnici tih postrojenja plaćaju naknadu jedinicama lokalne samouprave na čijem području se nalaze takva postrojenja. Vlada Republike Hrvatske odlukom propisuje visinu naknade za korištenje prostora, način njezine raspodjele te moguću namjenu takvih sredstava.“.

Vlada Republike Hrvatske na sjednici održanoj 26. lipnja 2013. donijela je Odluku u visini naknade postrojenja za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije. Odluka je objavljena u Narodnim novinama broj 84/2013 i stupila je na snagu 11. srpnja 2013. Tom odlukom je utvrđena visina naknade i način raspodjele nakade po jedinicama lokalne samouprave, odnosno općinama i gradovima na čijem su području smještene elektrane te je određeno kako glede TE Plomin 1 koeficijent za obračun naknade lp/kWh iznosi 0,795, te da se raspodjela naknade vrši u slijedećem omjeru 94,3 % tužitelju, a 5,7% Gradu Labinu. Također je određeno kako glede TE PLOMIN d.o.o. koeficijent za obračun naknade lp/kWh iznosi 0,795, te da se raspodjela nakade vrši u slijedećem omjeru 94,3 % tužitelju, a 5,7% Gradu Labinu.

Vlada Republike Hrvatske na sjednici od 01. kolovoza 2013. donijela je izmjenu Odluke, a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 101/2013 i stupila na snagu 10. kolovoza 2013. Tom Izmjenom Odluke, je određeno da se naknada vezano za TE PLOMIN 1 raspodjeljuje se u slijedećem omjeru: tužitelju 50%, Gradu Labinu 26%, Općini Raša 8%, Općini Pićan 8%, Općini Sveta Nedelja 8%. Na identičan način izmijenjen je omjer u vidu raspodjele naknade u pogledu TE PLOMIN d.o.o.

Vlada Republike Hrvatske na sjednici od 24. lipnja 2015. donijela je Odluku o izmjeni odluke o visini naknade za korištenje prostora koje koriste proizvodna postrojenja za proizvodnju električne energije, a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 72/2015. Tom Izmjenom Odluke, je određeno da se naknada vezano za TE PLOMIN 1 raspodjeljuje se

u slijedećem omjeru: tužitelju 64%, Gradu Labinu 18%, Općini Raga 6%, Općini Pićan 6%, Općini Sveta Nedjelja 6%. Na identičan način izmijenjen je omjer u vidu raspodjele naknade u pogledu TE PLOMIN d.o.o.

Odgovornost za štetu postoji pod uvjetom da je šteta uzrokovana protupravnom radnjom. Protupravno postupa ona osoba koja svojim djelovanjem ili propuštanjem povrijedi neki propis.

Tužiteljica tvrdi da su odluke Vlade Republike Hrvatske o izmjenama predmetne odluke od 01. kolovoza 2013. i 24. lipnja 2015. protupravne iz razloga što su u suprotnosti sa odredbom čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije.

Tu tvrdnju sud nije prihvatio. Naime, odredbom čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije (Narodne novine br. 22/13) propisano je: „Za prostore na kojima su proizvodna postrojenja, elektroenergetski subjekti vlasnici tih postrojenja plaćaju naknadu jedinicama lokalne samouprave na čijem području se nalaze takva postrojenja. Vlada Republike Hrvatske odlukom propisuje visinu naknade za korištenje prostora, način njezine raspodjele te moguću namjenu takvih sredstava.“. Odlukama o izmjenama predmetne odluke od 01. kolovoza 2013. i 24. lipnja 2015. Vlada Republike Hrvatske je propisala visinu naknade za korištenje prostora jedinicama lokalne samouprave na čijem području se nalaze predmetna postrojenja (TE PLOMIN 1, TE PLOMIN d.o.o.) i način njezine raspodjele. Doduše, prema tvrdnjama tužiteljice, naknada je tim odlukama određena i nekim drugim jedinicama lokalne samouprave (na čijem području se ne nalaze predmetna postrojenja). Međutim, to nije u direktnoj suprotnosti sa predmetnom zakonskom odredbom i ne umanjuje činjenicu da je tim odlukama Vlada Republike Hrvatske propisala visinu naknade za korištenje prostora tužiteljici kao jedinici lokalne samouprave na čijem području se nalaze predmetna postrojenja.

Tužiteljica ističe da je temeljem Zakona o tržištu električne energije i prvobitne odluke Vlade Republike Hrvatske imala legitimna očekivanja na isplatu naknade u omjeru od 94,3 % a koja legitimna očekivanja da su narušena spornim izmjenama odluke (od 01. kolovoza 2013. i 24. lipnja 2015.). Ističe i da su spornim izmjenama odluke povrijeđena njezina ustavna prava.

Odredbom čl. 28. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu propisano je da svatko može podnijeti Ustavnom sudu ustavnu tužbu ako smatra da mu je odlukom sudbene, upravne vlasti, ili drugih tijela koja imaju javne ovlasti, povrijeđeno jedno od Ustavom utvrđenih sloboda i prava čovjeka i građanina (st. 1.). Ako je zbog povrede ustavnih prava dopušten drugi pravni put, ustavna tužba može se podnijeti tek nakon što je taj pravni put iscrpljen (st. 2.). U stvarima u kojima je dopušten upravni spor, odnosno revizija u parničnom ili izvanparničnom postupku, pravni put je iscrpljen nakon što je odlučeno i o tim pravnim sredstvima (st. 3.). Odredbom čl. 29. istog zakona propisano je da se ustavna tužba može podnijeti u roku od mjesec dana računajući od dana primitka odluke.

Sporne odluke Vlade Republike Hrvatske od 01. kolovoza 2013. i 24. lipnja 2015. predstavljaju akte raspolaganja izvršne vlasti. Ne radi se o upravnim aktima protiv kojih bi bio dopušten pravni lijek i upravni spor. Stoga je tužiteljica, ukoliko je smatrala da su spornim odlukama povrijeđena neka Ustavom utvrđena prava, mogla podnijeti ustavnu tužbu sukladno čl. 28. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu, a to je trebala učiniti u roku od mjesec dana propisanom odredbom čl. 29. tog zakona. Radi se o pravnom putu koji je propisan zakonom, a budući da se tim pravnim putem tužiteljica nije poslužila, ona u ovom parničnom postupku ne može s uspjehom isticati neustavnost tih odluka niti se pozivati na neka legitimna očekivanja

koja bi bila drugačija od onih koja proizlaze iz tih odluka (od 01. kolovoza 2013. i 24. lipnja 2015.) koje su donesene temeljem odredbe čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije. Druge se odluke na sporno razdoblje ne mogu primijeniti, jer su u tom razdoblju samo te odluke bile na snazi. Mimo odluke Vlade Republike Hrvatske ne može se obračunati visina naknade za korištenje prostora i način njezine raspodjele jer je odredbom čl. 10. st. 6. Zakona o tržištu električne energije upravo propisano da odluku o tome donosi Vlada Republike Hrvatske.

S obzirom na prethodno obrazloženo sud je utvrdio da u konkretnom slučaju ne postoji protupravnost radnje, kao jedan od kumulativnih uvjeta za odgovornost za štetu.

Budući da je utvrđeno da odluke Vlade Republike Hrvatske od 01. kolovoza 2013. i 24. lipnja 2015. nisu protupravne, posljedično je utvrđeno i da tuženiku nije uopće ni nastala šteta. Naime, tuženiku je naknada nesporno isplaćivana sukladno tim odlukama.

Stoga je tužbeni zahtjev odbijen (točka I izreke).

Budući da je sud, sukladno prethodno obrazloženom, ocijenio da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno, odlučio je da neće izvesti dokaze saslušanjem svjedoka Mihaela Mirkovića, Nikole Rukavine, Ralfa Blomberga, Serđa Klapčića, zakonskog zastupnika tužitelja, uviđajem na licu mjesta uz vještačenje mjernične struke te vještačenjem po vještaku ekonomske struke.

Temeljem odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a vezano uz čl. 163. ZPP-a tužiteljici je naloženo (u točki II izreke) da tuženici naknadi troškove postupka i to: za sastav odgovora na tužbu iznos od 72.467,00 kuna (Tbr. 8.1. Odvjetničke tarife, prema VPS-u od 9.493.511,03 kn), za zastupanje na ročištu od 13. listopada 2016. iznos od 36.233,50 kuna (Tbr. 9.2. Odvjetničke tarife, budući se raspravljalo samo o procesnim pitanjima, prema od VPS-u 9.493.511,03 kn), za sastav podneska od 18. listopada 2016. u iznosu od 83.588,00 kuna (Tbr. 8.1. Odvjetničke tarife, prema VPS-u od 14.293.889,03 kn) i za zastupanje na ročištu od 19. siječnja 2017. u iznosu od 83.588,00 kuna (Tbr. 8.1. Odvjetničke tarife, prema VPS-u od 14.293.889,03 kn), ukupno 275.876,50 kuna. U preostalom dijelu, za iznos od 56.396,00 kuna, odbijen je zahtjev tuženice za naknadu troškova postupka.

U Pazinu, 20. veljače 2017.

Sudac

Ivan Dujić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LJIEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

- tužiteljici po pun., uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 5.000,00 kn
- tuženici po ŽDO Pula